

forslag og Lovforslaget om en Forhøjelse af Indkomst- og Formueskatten.

Man kan derefter spørge: Naar der skal tilvejebringes saa mange Penge, et Beløb af 10—11 Mill. Kr. i nye Indtægter for Statskassen, ad hvilke Veje skal da dette ret store Beløb tilvejebringes? Ogsaa med Hensyn til dette Spørgsmaal deler Flertallet Regeringens Opfattelse, at det ikke gaar an at vælge et enkelt Skatteobjekt til Grundlag. Det kunde for alle os, der om et Aar eller halvandet skulle ud at bejle til Vælgernes Gunst, være en Fristelse at sige: Lad de rigeste i dette Land, lad de mest velhavende betale, hvad vi mangle. Vi vilde komme til at staa bedre overfor Vælgerne, naar vi kunde redde vore egne, naar vi kunde fritage de mange Tusinder, hvis Stemmer ogsaa vi bejle til. Men jeg tror, at ikke blot har Regeringen handlet klogt i ikke at gaa den Vej, men ogsaa vi have handlet rigtigt i ikke at falde for den Vælgerfristelse, thi andet er det jo ikke.

Den slette økonomiske Situation, hvori Staten befinder sig, har forskellige Aarsager, ikke mindst den, at Lovgivningsmagten er skreden til en stærk Forøgelse af Udgifterne til humane og sociale Formaal. Der kan være Strid om, hvorvidt Enkeltheder i de Love, der have medført disse Udgifter, bør forandres eller ej; men der er sikkert ingen i denne Sal, der ønsker, at vi skulle ændre Hovedprincipperne i disse Love. Vi ønske tværtimod at fortsætte med det Arbejde, der er udført til Fordel for de store brede Lag i vort Samfund. Jeg tror at turde sige, at det vil have sin store Betydning, at alle, der have nogenlunde Raad, komme til at yde deres Bidrag til dette Arbejde, ikke blot det Arbejde, der er gjort, men ogsaa det, der fremtidig skal gøres. Ud fra denne Betragtning har Flertallet i Udvalget kunnet billige den Fordeling af den nye Skattebyrde, som Regeringen har bragt i Forslag. Vi mene, at det ikke er rigtigt, at man tænker paa at udnytte en enkelt Skattekilde paa en saadan Maade, at den hurtigt bliver udtørret; vi mene, at noget saadant hverken i skatteteknisk Henseende vil være praktisk eller samfundsmæssigt tilraadeligt. Naar man har set det Arbejde, som Venstre gennem mange Aar har udrettet for i vort Skattesystem at faa indført den direkte Beskatningsform, og naar man nu er naaet til, at denne Form har vundet frem til Sejr, ligger deri et tilstrækkeligt Vidnesbyrd om, i hvilken Retning Venstre ønsker, at Skattelovgiv-

ningen skal gaa. Vi ere villige til fremdes at vandre ad den direkte Beskatningsforms Vej, men vi tro ikke, at det gaar an udelukkende at vælge denne Form; vi tro, at man maa fordele Skattebyrden paa en Maade, der er mindre generende for Befolkningen, end den direkte Skatteopkrævning nu engang er. Vi tro, at det er anbefalelsesværdigt, at man ogsaa vælger at beskatte saadanne Artikler, der uden at være Livsforbrugsnødheder dog ere almindelige Forbrugsartikler, blive brugte i de mange Hjem, men som alligevel kunne undværes, og som i alt Fald kun blive købt i det Øjeblik, man mener at have Raad dertil. Derfor have vi turdet tilraade en moderat Forhøjelse af Ølskatten, thi dette, at man forhøjer Ølskatten med 1½ Øre pr. Halvflaske, er i Virkeligheden, hvad man end vil sige derom, en Forhøjelse, som for Forbrugerne ikke vil betyde saa overordentlig meget.

Nu ved jeg meget vel, at der fra en enkelt Side — jeg skal ikke komme stærkt ind derpaa allerede nu — vil blive sagt, at det ikke er nødvendigt at tilvejebringe saa mange Penge, og at det Beløb, man nødvendigvis skal have, meget vel kan lade sig tilvejebringe ad den direkte Beskatnings Vej. Overfor denne Betragtning vil jeg sige, at den har i høj Grad Usandsynligheden imod sig. (*Slengerik*: Sandsynligheden!). Ja, undskyld, det ærede Medlem har Ret. (*Slengerik*: Det har jeg altid). Det ærede Medlem er altid saa logisk, naar det gælder Afbrydelser; hvis vi hørte det ærede Medlem tale oftere her i Salen, kunde vi ogsaa dømme om, hvorvidt han er logisk, naar han optræder som Taler. — Jeg siger altsaa, at denne Antagelse har i høj Grad Sandsynligheden imod sig. For det første staaer det Overslag, som Finansministeren har gjort over Statens normale Indtægter og Udgifter for os, der tilhøre Flertallet, som et Bevis paa, at et synderligt mindre Beløb end det, der her er foreslaaet, nytter det ikke at tilvejebringe, naar man virkelig vil ud af Uføret. Men der er ogsaa en anden Side af Sagen. Jeg har en Gang hørt om en

Rettelser.

Sp. 4996, L. 9 f. o.: „Driftsbestyrer“, læs: Distriktsbestyrer.

— 5041, L. 18 f. 6.: „Kommunernes“, læs: Ministeriets.